

telse af civilbefolkningens nød og til genopbygning af Vietnam. Som allerede omtalt af min svenske kollega, har de nordiske lande iværksat undersøgelser af, hvilken rolle de kan spille i sådanne bestræbelser.

Med hensyn til situationen i Sydafrika er det dybt beklageligt, at generalforsamlingen igen træder sammen, uden at en løsning er blevet fundet på de problemer, der udspringer af den race- og kolonipolitik, som anvendes af de regeringer, der har magten i denne del af verden. Mit lands indstilling til den sydafrikanske regerings apartheidpolitik, til denne regerings politik over for det tidligere mandatområde Namibia, til det illegale regime i Salisbury og til Portugals kolonipolitik forbliver uændret.

Hvad angår den frastødende apartheidpolitik er vi dybt bekymret ikke alene på grund af de politiske risici, den indebærer, men også på grund af det til grund liggende moralske problem. Med hensyn til de omtalte kolonispørgsmål insisterer vi fortsat på, at de må løses gennem en ufravigelig anvendelse af selvbestemmelsesprincippet, således at man anerkender disse territoriers befolknings umistelige ret til at udforme deres egen nationale fremtid.

I den forbindelse vil jeg gerne anføre, at udviklingen i løbet af det sidste år klart viser, at hvis det internationale samfund, således som det er organiseret inden for FN, skal have nogen mulighed for at øve reel indflydelse på denne række af problemer, så må det være gennem fælles optræden, der bygger på en realistisk støtte fra medlemskabets side.

Mit land har samvittighedsfuldt bestræbt sig på at overholde og gennemføre de af sikkerhedsrådet vedtagne bindende forholdsregler med hensyn til Sydrhodesia og den våbenembargo over for Sydafrika, som sikkerhedsrådet har opfordret til. Vi vil selvfølgelig fortsætte hermed, ikke alene på grund af vore moralske og juridiske forpligtelser i relation til de omhandlede spørgsmål, men også — set i et større perspektiv — fordi selve FN-systemet for fredelig gennemtvangelse ellers vil blive bragt i fare. Det er yderst beklageligt, at nogle få lande har undladt at opfylde deres forpligtelser i så henseende i henhold til pagten.

Problemerne i forbindelse med nedrustning er af global karakter. Samtidig er de af

en yderst kompliceret teknisk karakter. Hvis der derfor skal være nogen mening i at beskæftige sig med disse problemer, må der skabes en kombination, der inddrager hele det internationale samfund, samtidig med at der foregår en drøftelse i et mere begrænset og teknisk set højt kvalificeret og vel udstyret forum. Med de årlige drøftelser i denne generalforsamling og de fortsatte bestræbelser i nedrustningskomitéens møder i Geneve har vi det nødvendige internationale institutionelle apparat. Vi deler den af generalsekretæren udtrykte opfattelse, at det er af største betydning, at alle fem nukleare magter inddrages i nedrustningsdrøftelserne.

I mellemtiden hilser vi udvidelsen af konferencen i Geneve velkommen. Vi nærer tillid til, at dette ikke alene vil gavne konferencens arbejde, men også tjene til at styrke båndene til verdensorganisationen.

Det må indrømmes, at der til dette øjeblik ikke siden den 23. generalforsamling er opnået synlige resultater på nedrustningsområdet.

Vel er traktaten om ikke-spredning af kernevåben siden da ratificeret af en række stater, men så længe traktaten ikke er blevet undertegnet og ratificeret af de vigtigste nukleare magter og af andre stater med en potentiel nuklear formåen, kan traktaten ikke opfylde sit formål. Det må samtidig befrygtes, at en yderligere forsinkelse af traktatens ikrafttræden vil indebære risiko for, at bestræbelserne for at standse en spredning af de nukleare våben vil vise sig forgæves som følge af den hastige teknologiske udvikling.

Den danske regering knytter derfor håbet til, at de magter, som i kraft af deres internationale position og betydning bærer et særligt ansvar i disse spørgsmål, vil tilslutte sig traktaten uden yderligere forsinkelse.

Det er opmuntrende, at der igen er etableret kontakt mellem de to store nukleare magter om påbegyndelse af forhandlinger om en begrænsning af de offensive og defensiv nukleare våbensystemer.

Det er af afgørende betydning for nye fremskridt på nedrustningsområdet i almindelighed, at disse forhandlinger kommer i gang så snart som muligt, og at de fører til resultater inden for en overskuelig fremtid. Lykkes dette ikke, er der fare for, at våben-